

Al Vênt ad Tramuntâna e l Sûl

I bisticiâva un dë al Vênt ad Tramuntâna e l Sûl: vön al pretênda da viss püsë fòrt ad l âtar, quând i vëdd'un ömm ch'al véggna inâns cun adöss un mantéll. Al Vênt e l Sûl i s ë cunvegnì alûra che se saréss ritignì al pü fòrt chi si füss riüssì a fâ che l viagiatûr al s-a-sarèss cavà sö al mantéll d'adöss.

Al Vênt ad Tramuntâna l à incumincià a sufiâ cun viulênsa ma, püsë al sufiâva, l ömm al s-a-stransîva ins al mantéll, tânt ala fën al pòvar Vênt l à düvì strênsas ins¹ al só prupòsit. Al Sûl alûra al s ë visst in cêl, e döpö l ömm, ch'al s é sentì câd, al s ë cavà sö al mantéll. E la Tramuntâna l'ë stâta custrëtta a ricugnùss che l Sûl l ë püsë fòrt che lé.

Nota 1 - confusione tra *l à düvì lasâ lî al só prupòsit* e *strênsas ins al mantéll* (*düvì* con /y/: *sic*). Pubblichiamo ugualmente questa versione dato l'interesse del dialetto di Monticelli, al confine com'è tra l'area piacentina e quella cremonese (e lodigiana).